

In Memoriam John Lennon

(In His Own Style)

Balkonodott; a kaloda kertjében hüledeztek a megszívottak: régi, jó karátok, KISZ-verősök, tábori gatyafiak. Csodás ajtók markoltak a rostély körüli véren, de volt, aki hintával étkezett, vagy éppen kényesre pörzsölt szőrű karikával. A laputőrök mindenkit hátba igazítottak: a képcsőn felfelé tépkedtek a tölgyek, sárjukba farolva, divatos csuhabőr keményeikben. A falakon máglyák robogtak, puhán hüppögő szörnyek nyelte fel a halk léptek ropogását. Az agyveremben minden csujogott–víjjogott: a hosszú asztalok rothadásig megterítve mindenféle zöld dióval. A sálakon rőfögésre hűlt lazachorda smárolt földzabbal, hozzá zöld korsó hangolósan, orgonabrikett süveghagymázzal. Csuhára sült, mégis kopogós árnyasok, zárolt hibapont, sértéslapocska particsóka kürettel, bűzláb-bomba, márgaleves fékné módra, húségesen derített turhasült vérszínszeletekkel, hibatekertyű műszeres zajjal. A hengeri félőlények kedvelői sem kanászkodhattak: a pápaiszony leves, a foston hűlt küllő, a szikraöntet és a tavi ár a legfényesebb bűzlésűeknek is kiejt-hetetlen volt. S még akkor az érdességek, porták, sültetvények! A felezhetetlen szúros galacsinka, a komlói Mariska, a rákos suba, a francia rémes! No, és a szemölcsöstálak: spárgatarack és kerti Vilmos törpe, amerikai bögyörő és kangyula! Friss veder és hamvas bálna, harmatos teper és kanóca! Persze, a sajtárokon is volt mit tipegetni, ki mit veretett leginkább: maródi garnizon csajt vagy érett kan embert. A nyomorkedveket kicsi, kibagzott olajbigyókkal lehetett beindítani, vagy cipősebb, ecsetes csalántáppal. Az Olgák falig vallhatóan tépdeltek, a derítőkész nedves cincérek bálványkép csuhájukban húséges idegszálakat kardoztak törbe. Majd a farmester adott zselére sáncolni kezdett a sok-sok vén dög. Mindenki fagyszerűen vérezte szagát. A jó nedv lassan a tetű fogára vágyott. Hangos, vidám vacogás hallatszott a verem minden farkából, a penészek nyúzták a skalpalávalót, az öklelkező párok legnagyobb körmére. Mindenki ott volt, aki ámított, hiszen már hosszú sérvek óta hágtak erre a falka lomra.

Hirtelen lelépett a gáz ura: a penészek agyba kapták a Zsuzsikát, rövid szüret következett. A farmesteri tálca meg se koccant: a sáncolók térdeplődve figyelték a vendöglátó házi Mazdát, hisz fejtették, hogy frontos feljelentést kékül tenni. A csendben még a hegyek hümmögését is hallani lehetett. A csósz hajú búr a hidrofórhoz lépett, megnyöszörülte farkát és rendben kefélni pedzett: Nedveseim, körömzsírt tosztam Nektek! Bulldog vagyok, hogy mind itt hagytok, faljátok hát a nagy zsírt: meglázasodom, eleségül cseszem ezt a rémséges völgyet, telkem mállasztottját, ágyaim tetováltját, aki a legnedvesebb, ittál, ellettem, zsemlesütve. Bele akarok férni örökre! Töltsétek hát tele kutyáitokat ezzel a szellemesen bűzös, nemes porral, emeljétek és kacsintsunk együtt! Kezdjük most újra a szemét, ráncoljunk, gyerünk, sebészek! Én edzem a bitósáncot, karámmal, átfarolva fingó derekát, Ti pedig kövezzetek bennünket!

A tar mester hintésére a penészek ismét látszani kezdtek: elkendözött a Zsuzsika. Kint a jégen már csak a félholt világított, néhányan még a várkulcs melletti féken szültek, unot-tan lopogatva poharaikat. Ám a feneszó ismét a sánckvartettre szívott mindenkit: a pöckös

kankost a kacor ráncosnővel, a vallomásfőnököt a kegykezelő kis tölgyel a vétkezőkocsiból, a processzort a céda romával, a fiút a lehányttal, ajtóvezetőt a zebrán átszaladó falovassal, regény-legényt a könnykiadóval, képet a gúnyával, konokost a murvával. Bár a belépő dívány mindenki meglepődött, ám sűgő fingjával egyből szagával ragadta a hallgatóságot. Még a szemészek is porolgatták könyveiket.

Egy lassú szán szövetkezett: mindenki verette egymást, s a pap már lassan felcsúszott a jégre, mikor a tálnak bégetett.

Budapest, 2006. december 5.